

δὲ τῆς διατρήσεως τοῦ Σαιν-Γουάρ συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Uri καὶ Zug. Οἱ κάτοικοι τῆς Γενεύης ἀπὸ 63,000, ὅσοι ἠριθμοῦντο τῷ 1850, συνεποσώθησαν τῷ 1880 εἰς 99,000.

Κατὰ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἐν γένει αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλβετίας εἰς τὸ διάστημα τῶν τελευταίων τριάκοντα ἐτῶν εἶνε 5,5 κατὰ 1000 κατοίκους. Ἐκ τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης τρία μόνον ὑπάρχουσι παρουσιάζοντα κατωτέραν ἀναλογίαν — ἡ Βουαρία 5,4, ἡ Ἰρλανδία 4,6, ἡ Γαλλία 2, 3 τοῖς χιλίοις.

Ὁ Ἑλβετικὸς στρατὸς σύγκειται ἐξ 117,759 λογάδων ἀνδρῶν, διηρημένων εἰς ὀκτὼ κατηγορίας. Ἡ ἐθνοφυραὶ περιλαμβάνει 92,736 ἐκ τούτων δ' ἔπεται ὅτι ἡ Ἑλβετία δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρατάξῃ 200,000 καλῶς ἡσχημένους στρατιώτας καὶ ἀρίστους σκοπευτάς. M . .

ΤΟ ΨΕΜΑ ΚΙ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαραῖ.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀλλοτεσινή, ποῦ πονηρῆς καὶ δόλοιο
Τὸ κῦρος εἶχαν δυνατὸ 'ς τὴν οἰκουμένην ὅλη,
Γιατὶ τὸ Ψεῦμα τολμηρὸν μὲ πλάνον εἶχε φτάσει
Τὸν ἑαυτοῦ 'ς τῶν πολλῶν τὴ γνῶμην νὰ φρονιάσει,
Μὲ παρηρσία 'ς τὸ κοινὸν ὅπου ἤθελε νὰ τρέξῃ
Ἐλευθέρου, ἀνεμπόδηγο, καὶ κόπο νὰ μὴν ἔχη,
Νὰ περπατῇ μὲ σοβαρὸν, μὲ περηφάνειας ἦθος,
Καὶ νὰ τρομάξῃ τῶν μικρῶν καὶ τῶν τραυῶν τὸ πλῆθος·
Νὰ βρῆσκῃ χώρα 'ς ὀλοῦνον, παντοῦ συντροφευμένο,
Σὲ κάθε σπῆτι ἀγαπητὸ καὶ περιποιημένο —
Ἡ μαύρη Ἀλήθεια ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνια ἐξορισμένη,
Ἐπὶ τὸν κόσμον μισητὴ κι' ὄξω ἀπ' αὐτὸν κρυμμένη,
Ἐς ἀνήλιον τόπον, ἀνέμερον, καὶ σὲ πυκνὸ σκοτάδι,
Εἶχ' ἀποκάμῃ κατοικίαν μέσ' σὲ βαλὸν πηγάδι·
Μητ' ἀπὸ κεῖθε ἐκόταξε νὰ βγῇ σὲ ἡμέρας φέξι,
Μὲ δίχως κίνδυνον ἀφρευχο, χωρὶς βαρεῖαν νὰ φταίξῃ.
Κεῖ μέσα πάντα μοναχὴ 'ς τὸν πάτον σφαλισμένη,
Ἐπὶ τὸ φῶσον ἄκοπα, σκληρὰ βασανισμένη,
Ἄν ἐπιτόχαινε καιρὸ τὴ νόχταν νὰ μ'πορέσῃ
Σὲ φίλου ἡ γνώριμον παληοῦ τὸ σπῆτι νὰ χωρέσῃ,
Τὴν συντροφίαν τοῦ ἐχάρουνταν στιμαῖς μὲ τρόμου ζάλη,
Καὶ κλειόνταν γλήγορ' ἄφαντα μεσ' τὴν κρυψίονα πάλι.
Ἄλλὰ μονάξιας ἐρημιὰ παρόμοια νὰ ὑπομένη
Βαρέθηκε ὡς τὸ ὕστερον πολὺ περιορισμένη,
Κι' ἀποφασίζει μὴν ἀυγὴ ν' ἀφῆκῃ τέτοιους τόπους
Νὰ πάη νὰ ζήσῃ ὡς ἄλλοτε μαζὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.
Ὅχ τὸ πουργὸν λοιπὸν αὐτὴ σὲ σταυροδρόμῳ βγαίνει,
Ἐς τὸν κόσμον φανερόνεται, 'ς τὸν κόσμον πάλι μπαίνει.
Μὲν ἐβουλήθη ὀλόγυμνη τὰ κάλλη κι' ὄμορφοι τῆς
Νὰ δείξῃ δίχως σκέπασμα, ὡς ἦταν μάθημά τῆς·
Θαβρῶσε ἀκόμα σῶζονταν καθῶς καὶ πρῶτα ὠραία,
Ἐσὴν καὶ πρῶτα ποθητὴ καὶ ζήλευμένη νέα.
Τὰ νιάτα ὀγλήγορα περῶν, τὰ γηρατιά π'αχνοῦν.
Καὶ τοῦτα μὲν ἐφάνηκαν, ἡ χάρες τελειοῦν.
Καλοὶ ἀχαμνοὶ, ποῦ διάδωκαν ὄχ τὸ λαὸν κοντὰ τῆς,
Μηδὲ ἐπεριεργάζονταν καθόλου τὴ θωρή τῆς·
Κανεὶς δὲν καταδέχονταν μηδὲ νὰ τὴ ρωτήσῃ,
Μὲν βιαστικὰ τὸ δρόμον του τηροῦσε ν' ἀκολουθῆται.
Στέκει ἡ Ἀλήθεια, καρτεραίε 'ς τὴν ἄκρα ἀπορριμμένη,
Σὲ καταφρόνουν πολλῇ, ψυχρῇ καὶ παγωμένη,
Διαβάνει ἡμέρα ὀλάκερη, κοντεῖνε νὰ νυχτώσῃ,
Καὶ δὲν ἐδρέθηκ' ἀνθρώπος σὲ ταύτη νὰ ζυγώσῃ.
Κι' ἐκεῖ ποῦ διαλογίζεται, 'ς τὸ νοῦ τῆς ἀποράει,
Μὲ καταισχύνῃ κι' ἐντροπῆ τὸ τι ἔπαθε μετράει,

Τῆς φανερόνεται ὀμπροστὰ τὸ Ψεῦμα στολισμένο
Ἀπὸ πετράδια λογιαστὰ, καὶ 'ς τὰ χρυσὰ ντυμένο.
Πλαστὴ ἦταν ὅλη ἡ φορεσιὰ κι' ἀπὸ γυαλιὰ γιομάτη,
Ὅς τόσο ἐφάνταζε πολὺ κι' ἐγέλαε τὸ μάτι.
— Ὡ, καλημέρα σου ἀδελφῆ, τῆς λέει, καὶ τί κάνεις;
Ποῦ ἦσουν καιροῦς ὀπώλειες, καὶ ποῦθε τώρα ἐφάνης;
Ἄμ πῶς γυμνὴ ἔτσι ὀλόταλα, μονάχῃ τέτοιον ὠρα
Σὲ δρόμου διάβα σὲν κι' αὐτὸ, 'ς τὴ μέση ἀπὸ τὴ χώρα;
— Ἐδώ για σέκον ὄχ τὸ ταχὺ, μὲν ἀπεκρίθη ἔκεινη,
Καὶ 'ς τὰ χαμένα ἐστάθηκα, τοῦ κάκου ἔχω προσμείνει·
Ἐκρίνα τάχατε καλὸ τὴν ἐρημιὰ ν' ἀφῆτω,
Ἐτὸν κόσμον 'σάν προτιήτερα νάρθω νὰ κατοικήσω·
Νὰ ἐλεήσω ἠθέλησα τοὺς μάταιους ἀνθρώπους,
Ποῦ 'ς τὴν ἀμάθεια κείτονται μὲ ταλαιπώριας κόπους.
Ἐς αὐτοὺς νὰ λήψω καθαρῇ, τὴν πλάνην νὰ σκοπίσω,
Νὰ ἔβαλειροῦν ἡ πρόληψες καὶ τὰ κακὰ νὰ σβύσω.
Νὰ φέρω πάλι μάθησες, νὰ φέρω πάλι φῶτα,
Νὰ ὀδηγήσω τοὺς ὀνητοὺς εἰς τὸ καλὸ, σὲν πρῶτα.
Τὸ ὀμολογῶ, ἐπλανήθηκα 'ς τὸν ἄγνωμον σκοπὸ μου·
Καὶ καταφρόνια ἀνέλπιστα θωρῶ μὲ ὀυμασμὸ μου.
Μικροὶ μεγάλοι μὲ μισῶν, κανένας δὲν μὲ θέλει,
Ἄν εἶμαι ἡ δὲν βρῆσκωμαι τελειῶς δὲν τοὺς μέλει,
Καὶ 'σάν νὰ μ' εἶχαν ὄχρηστα τὸ πρόσωπο γυρίζουν,
Ἄλλ' ὡς κ' οἱ φίλοι μου οἱ παληοὶ, κι' αὐτοὶ δὲ μὲ
[γνωρίζουν.

Κι' ἂν κανενὸς ἀποκοτῶν δυὸ λόγια νὰ μιλῆσω,
Φεύγει μὲ πάτημα γοργὸ μηδὲ τηραίε ὀπισθῶ.
Νογῶ τὸ λάθον πῶκαμα, οἱ ἀνθρώποι δὲ μοῦ φταίγουν·
Ἐς αὐτοὺς δὲ τύχαινε νὰ βγῶ ἡ γρηαὶς δὲν τοὺς ἀρέγουν.
— Δὲν εἶν' αὐτὸ ἀδερφοῦλα μου, ἐκεῖνο ποῦ πειράζει,
Τῆς λέει τὸ Ψεῦμα, ὡς τὸ φρονεῖς, κι' ὀνοῦ σου λογαριάζει·
Δὲν βλάθουν τὰ γερῶματα, μὲν ἀφορμὴ κι' αἰτία
Εἶν' τῆς στολής ἡ ἔλλειψι, δὲν εἶν' ἡ ἡλικία.
Γιατὶ νομίζουν οἱ πολλοὶ πῶς κάθε τι δὲν πρέπει
Μὲ δίχως κῆνα σκέπασμα καθέννας νὰ τὸ βλέπῃ.
Ἐγὼ, πολλὸ παληότερον καὶ γερωνότερον σου,
Μὲ τὰ στολῖδια ποῦ φορῶ φαντάζω νιότερό σου.
Καὶ ντιοῦμαι πάντα λογιαστὰ καὶ πάντα συγκαλλάζω.
Καὶ, πᾶσα ἡμέρα ἀλλοιῶτικα, καινούρια νιάτα βγάζω.
Τὰ ὄξω ὀρέγεται, καλὰ, 'ς ἐκεῖνα προσκολλιέται,
Τὰ μέσα δὲν παρατηραίε ὀ κόσμος, κι' ἂς γελιέται.
Γιὰ τοῦτο ἐγὼ ἔχω ἀπέρασι, γιὰ τοῦτο κριεῖω,
Γιατὶ ν' ἀρέσω καθενὸς ἀδιάκοπα γυρεῖω.
Κι' ἔτσι παντοῦ προτιήμαι, παντοῦ εὐρίσκω χώρα,
Καὶ κυδερνῶ, ὡς ὀρέγομαι, τὸν κόσμον ὡς τὴν ὠρα.
Νὰ παρῆσισῆς τὸ κορμὶ λοιπὸν σὲ γόμνια τόση,
Συμπάθησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς δὲν παρήταν γνῶσι.
Ὅς τόσο τὸ τι γένηκε πλιὸ δὲν μπορ' νὰ ξεγῆνη,
Κι' ἂς προσπαθῆσωμε 'ς αὐτὸ ποῖος διορθωμὸς νὰ γένη.
Ἐλα ἀδελφῆ, νὰ κάμωμε, σοῦ τάξω γιὰ καλὸ μας,
Μὲν συμφωνία, ἂν ἀγαπᾶς, μὲν διάφορον κοινὸ μας·
Σὲ τοῦτό μου τὸ φῶρεμα κι' οἱ δυὸ νὰ τυλιχτοῦμε,
Συντρόφοι πάντα ἀχώριγοι μαζὺ νὰ περπατοῦμε.
Τότες οἱ φρόνιμοι θὰ ἴδουσι πῶς βρῆσκωμαι μὲ ἐσένα,
Ἐπὶ χατήρι σου ὀρθῶ δὲ μὲ μισῶν κι' ἐμένα.
Κι' ἐσένα πάλι οἱ τρελλοὶ νὰ σὲ θωροῦν μαζὶ μου,
Μετὰ χαρᾶς σὲ δέχονται ἀπ' ἀφορμὴ δικῆ μου.
Ἐς ταῦτα ἡ Ἀλήθεια σρέγοντας τὸ Ψεῦμα ἀγκαλιασμένη,
Ἐς τὴ φορεσιὰ τοῦ ἐφάνηκε μὲ τοῦτο σκεπασμένη·
Κι' ἀφόντης ἀνταρῶθηκε τὸ Ψεῦμα κι' ἡ Ἀλήθεια,
Ἐς τῆς γῆς τὴ σφαίρα ἐπλήθυναν τὰ τόσα παραμῦθια.
Τὰ παραμῦθια ἐξιστορῶ, τοὺς μύθους ξεδιαλέγω,
Στολνῶ τὸ Ψεῦμα ὅσο 'μπορῶ καὶ τὴν Ἀλήθεια λέγω.¹

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάρξῃσιν τοῦ Γερμῆττα εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς συμπατριώτης τοῦ
1. Ὁ χαριέστατος οὗτος μύθος γρηγορεῖ ὡς πρόλογος εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μύθων τοῦ Βηλαραῖ.

τις, γνωστός διὰ τὰς ἀντιδημοκρατικὰς ἰδέας του, ἔρχεται εἰς ἐπίσκεψίν του.

— Κύριε πρόεδρε, λέγει πλησιάζων αὐτόν, τὸ ὁμολογῶ εὐκρινῶς, ἔρχομαι νὰ σὰς ἰδῶ, διότι ὁ ἄνεμος εἶνε πρὸς τὸ μέρος σας.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, ἀποκρίνεται γελῶν ὁ Γαμβέττας. "Ἡξεύρα ὅτι οἱ ἀνεμοδείκται περιστρέφονται· ἀλλὰ τώρα βλέπω μὲ εὐχαρίστησίν μου ὅτι καὶ ταξειδεύουν.

* *

Εἰς Μόναχον εἰσήχθη ἐπ' ἐσχάτων ἡ χρῆσις τοῦ τηλεφώνου.

Κάτοικός τις τῆς πόλεως, φοβερὸς ζυθοπότης, ἅμα πληροφορηθεὶς τοῦτο παρουσιάζεται εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς τηλεφωνικῆς Ἑταιρίας, καὶ ἐρωτᾷ ἐὰν εἰμποροῦν νὰ θέσουν εἰς συγκοινωνίαν τὴν κατοικίαν του μὲ τὸ βασιλικὸν ζυθοπωλεῖον.

— Ἀλλὰ, τοῦ παρατηροῦν, ἡ συγκοινωνία αὕτη δὲν δύναται νὰ σὰς προμηθεύσῃ ζῦθον κατ' οἶκον.

— Τὸ ἡξεύρω, ἀποκρίνεται ὁ καλὸς Βαυαρὸς, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ ζητῶ εἶνε νὰ ἀκούω ὅταν θὰ ἀνοίγουν νέον βραζέλι!

* *

Τουρκικὴ παροιμία :

Ἐκ τῶν διαδίκων ὁ μὲν κερδίζων τὴν δίκην ἐξέρχεται τοῦ δικαστηρίου μὲ τὸ ὑποκάμισον, ὁ δὲ χάνων ἐξέρχεται γυμνός.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

"Ὅπως ἐπὶ μακρὸν διάστημα τόπου ρύαξ ῥέει ἀταράχως οὐδὲν κώλυμα συναντῶν, οὕτως ἐν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς ζώοις ἡ ζωὴ ῥέει ἀπαρατήρητος καὶ ἄνευ συνειδήσεως τῆς διαβάσεως αὐτῆς, ὅταν οὐδὲν ἀντιτίθεται εἰς τὴν θέλησιν. Ἀμα ὅμως ἡ προσοχὴ ἀφυπνισθῆ, σημεῖον ὅτι ἠθέλησιν περιεπλέχθη που, ἢ προσέκρουσε. — Πᾶν ὅ,τι ἐπιπροσθεῖ εἰς τὴν θέλησιν ἡμῶν, πᾶν ὅ,τι διασταυροῦν αὐτὴν, ἢ ἀνθίσταται, ὅ ἐστι πᾶν ὅ,τι εἶνε δυσάρεστον ἢ λυπηρὸν, τὸ αἰσθανόμεθα ἄρματα καὶ καθαρῶτατα. Δὲν προσέχομεν εἰς τὴν ὑγίαν τοῦ ὅλου σώματος, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ ἄκρον σημεῖον, ὅπου τὸ ὑπόδημα ἐπήνεγκε πλῆγὴν ἐλαφρῶν, δὲν ἐκτιμῶμεν τὸ σύνολον τὸ εὐτυχὲς τῶν ὑποθέσεών μας, ἀλλὰ στρέφομεν τὸν νοῦν περὶ εὐτελῆ τινα λεπτομέρειαν, διὰ τὴν ὁποίαν δοκιμάζομεν λύπην. — Ἡ εὐθυμερία λοιπὸν καὶ ἡ εὐτυχία εἶνε τι ἀρνητικόν, ὁ πόνος μόνον εἶνε θετικὸς. (Schopenhauer).

* * * Ἐν τῷ Κράτει, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῇ τῆς κυβερνήσεως μηχανῇ, ὡς ἐν πάσῃ ἄλλῃ μηχανῇ, δὲν ἀρκεῖ νὰ κινῶνται καλῶς οἱ κύριοι μοχλοὶ· ἀνάγκη νὰ ἔχωσι καλῶς καὶ νὰ κινῶνται καταλλήλως καὶ οἱ ἐλάχιστοι τροχίσκοι καὶ τὰ ἐλάχιστα μέρη τῆς μηχανῆς, καὶ τότε μόνον ἐν τῷ

σύνολῳ ἡ μηχανὴ στερεῶς καὶ μετ' ἀκριβείας κινεῖται καὶ θαυμαστὰ παράγει ἔργα. (Δ. Μαυροκορδάτος).

* * * Ὁ ἀχάριτος ἀνὴρ πίσθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς θν ἀπάσας ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐγχεῖσι. (Λουκιανός).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Ἐν τινι σχολῇ κολυμβητικῆς ἐν Βερολίῳ ἐδοκιμάσθη ἐσχάτως συσκευή τις, ἣν ὁ φέρων, καὶ ἄπειρος ἐὰν εἶνε τοῦ κολυμβᾶν, δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐπιπλῆρ τοῦ ὕδατος. Ἡ συσκευή αὕτη ἐλάχιστον ἀπαιτεῖ χῶρον, καὶ δύναται τις ἀκόπως νὰ τὴν φέρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ. Εἶνε δὲ ὑπενδύτης μεταξίνος, εἰς θν εἶνε προσαρτημένοι τρεῖς θύλακοι ἐκ καουτσούκ, ἀνὰ εἰς εἰς ἐκατέραν πλευρὰν καὶ εἰς εἰς τὰ νῶτα.

Νέοι μὴ ἔχων ἐλάχιστην γνῶσιν τοῦ κολυμβᾶν ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ φέρων τὸν ὑπενδύτην· ἐν τῷ ἅμα δὲ τὸ χημικὸν μίγμα, ὅπερ περιέχουσι οἱ θύλακοι μετεβλήθη εἰς ἀέριον ὅπερ ἐξώγκωσεν αὐτοὺς τόσον, ὥστε ἠδύναντο νὰ βαστάζωσι τὸ σῶμα τοῦ νέου ἐξέχον τοῦ ὕδατος, ἐνῶ τὴν κεφαλὴν ἐπεστήριζεν ἀνέτως ἐπὶ τοῦ θυλάκου τῶν νῶτων. Ἡ ποσότης τοῦ ἀερίου εἶνε τοσαύτη, ὥστε οἱ θύλακοι μένουσι πλήρεις ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ δύο ὡρας ἡμέρας.

☞ Γυναίκες δικηγόρους ἔχουσι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς. Νῦν ἀπέκτησαν καὶ γυναῖκα συμβολαιογράφον. Εἶνε δ' αὕτη ἡ μίς Gillette, νεωστὶ διορισθεῖσα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κολομβίας. Ὁ διορισμὸς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆ συστάσει τοῦ εἰσαγγελέως τῆς ἐπαρχίας κ. Riddle, ἐγγυηθέντος ὅτι ἡ μίς Gillette ἠσχολήθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νομοθεσίας καὶ ὅτι κέκτηται τὴν ἀναγκαίαν ἱκανότητα ὅπως ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα συμβολαιογράφου. Πρὸ τοῦ διορισμοῦ ἐρωτηθεὶς ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς διεκλήρυσεν ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ἐκ τῶν νόμων κώλυμα ὅπως γυναῖκες διορίζονται εἰς τὴν θέσιν συμβολαιογράφου.

☞ Εἶνε γνωστὸν ὅτι παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς ἐπικρατεῖ ἔθιμον, καθ' ὃ ὁ Σουλτάνος πέμπει κατ' ἔτος κάμηλον διὰ πολυτελοῦν ὄρων φορτωμένον εἰς τὸν ἐν Μέλκκ τάφον τοῦ προφήτου. Τῆς ἀποστολῆς προηγείται τελετὴ θρησκευτικὴ γινομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐφέτος ἐγένετο τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Αὐγὴν».

«Τὴν νύκτα ἡ κάμηλος ἡ μέλλουσα νὰ μεταφέρῃ τὰ δῶρα τοῦ Σουλτάνου εἰς Μέλκκιν κατεκλίθη ἐντὸς σκινηῆς ὀλοχρύσου, ὁ δὲ ὀρισθεὶς ἐπὶ τούτῳ Ἰμάμης ἀνεγίνωσκε μέχρι πρωτῆς πλησίον αὐτῆς τὸ κοράνιον, καίων λίβανωτῶν καὶ διάφορα ἄλλα ἀρώματα. Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν 4ην ὥραν ὁ ἀρχιερατικὸς τῶν ἀνκτόρων Χαφὴζ Βερχαμ ἀγῆς, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων εὐ-